

Naar Vaadfiskere befinde sig i Nærheden af faststaaende Fiskeredstaber, skulle de træffe de nødvendige Foranstaltninger for at undgaa at forulempe disse. Tilspie de dem Skade, paahviler Ansvar, forsaavidt de faste Redskaber have været tydelig afmærkede, Vaadfiskerne, medmindre disse godtgjøre, at Skaden er foranlediget ved Rødstilstand eller af anden Grund er dem utilregnelig.

§ 3.

Ret til Fiskeri med Halegaarde eller Halestader tilkommer udelukkende Eierne af Kysten, Enhver udfor sin Grund, medmindre Andre ifølge særlig Afkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af Andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Naleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Halegaarde eller Halestader udsatte Naleruser, at det skader Fiskeriet med disse.

Halegaardsretten maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.

§ 4.

Fremkommer der i umiddelbar Forbindelse med Kyst- eller Fjordbred Opvæxt af Siv og Rør, maa intet for saadan Opvæxt skadeligt Fiskeri, saasom med Halekam eller Halefav, finde Sted i samme.

§ 5.

Forsaavidt en Kommunalbestyrelse finder, at Anlæggelsen af een eller flere offentlige Stier eller Veie, der føre til Landingspladser for Fiskere, er i den Grad fornøden, at det almene Vel maa siges at fordrø slige Anlæg, komme henholdsvis Reglerne i Lov angaaende Gangstier i offentlige Diemed af 4de Juli 1850 og i Lov angaaende Forpligtelse til Jord's Afgivelse til offentlige Vibeie af 20de August 1853 til Anvendelse herpaa.

§ 6.

Den udyrkede og for Græs væxt blottede Strandbred kan af Fiskerne (jfr. § 1) benyttes til Ophaling af Vaade og Tørring af Fiskeredstaber. Dog maa Saadant ikke finde Sted i Nærheden af Bygninger, Beplantninger eller Lignende eller saaledes, at Kystleieren derved forulempes eller hindres i Brugen af sin Eiendom. Ønster Eieren nærmere bestemt, hvilken Del af Strandbredden der bør være beskyttet i Henhold til sidstnævnte Bestemmelse, kan han paa sin Bekostning forlange Spørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af Strandhynsmænd eller Vandvæsenkommission efter Reglerne i Lov 23de Januar 1862. Den fredlyste Del af Kysten bliver at afmærke, og Mærkerne at vedligeholde efter Reglerne i den nævnte Lovs §§ 4 og 7.

Hvor saadan udyrket Strandbred ikke findes, og Fiskerne ikke ved frivillig Overenskomst kunne erhverve fornøden Ophalings- og Tørringsplads, kunne de paa egen Bekostning og mod Erstatning til Eieren forlange saadan Plads anvist ved Kjendelse paa den i første Stykke nævnte Maade, og under Jagttagelse af de i Stykkets andet Punktum nævnte Hensyn. Erstatningen fastsættes i Mangel af mindelig Overenskomst for 5 Aar ad Gangen ved 2 af Retten udmeldte Mænd. Erstatningens Beløb for hele Tidsrummet erlægges forud og under Et, forinden Pladsen maa tages i Brug. Kun de Fiskere, som have deltaget i Erstatningens Udredelse, ere berettigede til at benytte Pladsen.

Naar 5 Aar ere forløbne, efter at de i første og andet Stykke nævnte Sager sidst ere blevne afgjorte ved Syn eller Vandvæsenkommissionsmøde, skal det staa saavel